

Ztracenej

Hromosvod

Mám lebku děravou,
šmouhy pocitů nad hlavou.
Jsem kejklíř, falešnej hráč,
lezu do bytů a za mnou pláč,
lezu do duší.

Nikdo netuší, že jsem sám
svýho obrazu shnilej rám,
srdce prohnílý, voskem slepený,
voskem z lidskejch slz, totálně zmatený.

Proč pocit mám, že kudy chodím,
tudy rozsévám žal?
Proč když se z jedný mely vysvobodím,
nekráčím dál?

Jména obětí do kruhu poskládám,
začátek století nějak nezvládám.
Jsem ztracenej, jsem svoje maska,
mozek je zpocenej a kde je láska?

Miluju oči, když do tmy koukají,
jsi moje Nšo-či, jsi moje potají,
miluju vlásky, miluju upřímnost,
já lžu ti z lásky a ty mě máš už dost.

A ty mě máš už dost a já ti rozumím,
ta moje nestálost, jinak žít neumím
než v něčí náruči,
mně se to příčí,
život mě naučí, anebo zničí.

Proč pocit mám...

Jména obětí...